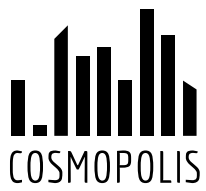

Kavárna s vůní perníčků

COSMOPOLIS

Laurie Gilmorová

*Kavárna
s vůní perníčků*

Přeložila Lucie Libovická

First published by HarperCollins *Publishers* Ltd.
under the title THE PUMPKIN SPICE CAFÉ
Copyright © Laurie Gilmore 2023

Translation © Grada Publishing a.s. 2024,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right
to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Lucie Libovická, 2024
Cover Illustration © OpenArt.ai

ISBN 978-80-271-5256-8

*Chlapovi, který je nejvousatější ze všech mužů, které znám,
a ze všech nejraději nosí flanelové košile.
Děkuji ti za to, že mi neustále přinášíš spoustu inspirace.*

PRVNÍ KAPITOLA

Jeanie Ellisová ještě nikdy v životě nezabila lidskou bytost, ale dnes v noci se to klidně může stát. Prožívala zoufalé časy. Baseballovou pálku sevřela v dlani pevněji a opatrně sestupovala po vratkém zadním schodišti.

Už tři noci nespala. Přesně od té doby, co se nastěhovala do bytu nad kavárnou své tety. Tedy, po formální stránce to teď byla její kavárna. Jeanie se oficiálně stala novou majitelkou *Kavárny s vůní perníčků*, která byla pýchou a radostí její tety Dot, přesně přede dvěma týdny, kdy dotyčná stará paní oznámila, že odchází do důchodu – a odjíždí se na několik týdnů do Karibiku opalovat. Dot si zjevně nedokázala představit nikoho lepšího, komu by svou milovanou kavárnu předala, než svou oblíbenou – a také *jedinou*, jak Jeanie neopomněla zdůraznit – neteř. Tenhle nápad Jeanie připadal naprosto scestný, navíc teď, když po špičkách sestupovala z posledního schodu připravená bojovat o život.

Každou noc slýchala podivné zvuky. Jakési škrábání přerušované občasným cinknutím, někdy dokonce třísknutím. Zpočátku se ty zvuky pokoušela přičíst větru nebo možná nějakému zvířeti,

keré proběhlo zadní uličkou. V žádném případě nechtěla, aby se její mysl ubírala cestou nejhoršího scénáře, jak u ní bylo obvyklé. *Nesmí* si představovat, že se po zadních schodech jejího domova krade uprchlý sériový vrah. To bouchání rozhodně *nezpůsobil* ani ozbrojený lupič, který ji chce připravit o těch pár drobných, jež nechala teta v pokladně.

Jeanie stála na prahu nového života.

A teď z ní bude nová žena.

Malebné přímořské městečko Dream Harbor a jeho obyvatelé o ní nevěděli zhola nic, a ona toho hodlala patřičně využít.

Její pozornost upoutal šouravý zvuk u zadních dveří. Byla rozhodnutá spustit svůj plán „Nový život, nová Jeanie“ okamžitě, jakmile zjistí, co jí v noci nedá spát. Žádný člověk by přece nedokázal žít poklidným, idylickým životem na malebném maloměstě s vrahem u zadních dveří. To přece nedává smysl.

Pálku sevřela pevněji, zvedla ji a prošla chodbičkou mezi schodištěm a dveřmi, které vedly za kavárnu do „zadní uličky“, což ale nebylo zrovna výstižné označení, protože navozovalo představu přetékajících odpadkových košů a pobíhajících krys. Jenže Jeanie už nebyla v Bostonu, ale v Dream Harboru, *Přístavu snů*, o kterém byla přesvědčená, že si ho někdo musel skutečně vysnit. Bylo to zde až podezřele idylické. Ne, prostor za kavárnou a dalšími podniky na Hlavní ulici byla spíše další boční ulička, s vyhrazeným stáním pro dodávky a úhlednými odpadkovými koši. Jeanie si všimla, že tam někteří majitelé ostatních obchodů dokonce přes den tráví přestávky a klábosí. Ale zatím se s žádným z nich nedala do řeči. Ještě na to nebyla úplně připravená, dosud si nezvykla na to, že je tu nová.

Jeanie zavrtěla hlavou. Na co to teď proboha myslí? Vždyť jí hrozí, že se stane obětí vraždy. Teď se nemůže tou uličkou zabývat. Ať je tam venku cokoliv, nemůže kvůli tomu spát, a po třech nocích beze spánku se teď sotva držela na nohou. Položila si pátku na rameno a sáhla po klice. Už se skoro rozednívalo a oknem nade dveřmi dovnitř pronikalo slabé šedé světlo.

To je dobře, pomyslela si Jeanie nepřítomně. Alespoň toho útočnicka uvidím, než zemřu. S touto nepřilíživě příjemnou ideou – která vůbec neodpovídala myšlenkovým pochodům té pozitivně naladěné nové osobnosti, již se chtěla stát – trhnutím otevřela dveře... a ocitla se tvář v tvář bedně malých dýní. Nebo tykví? V tu chvíli to bylo jedno, protože než si Jeanie stačila uvědomit, co je to vlastně za zeleninu, promluvil na ni obří muž, který tu bednu s malými dýněmi držel.

Nebo spíš vydal drsný a překvapený zvuk, který Jeanie připomněl, že drží baseballovou pátku, a to velmi agresivním způsobem. Už ji chtěla pustit na zem, ale pak si uvědomila, že před ní stojí velký, divný chlap. Tykve netykve, asi by zatím měla zůstat obezřetná.

„Kdo jste?“ zeptala se s jednou rukou na dveřích pro případ, že by je musela před obličejem toho záhadného muže s dýněmi rychle zabouchnout.

Nepatrně zvedl tmavé obočí, jako by ho její otázka překvapila. „Logan Anders,“ představil se, jako by jí to mělo stačit. Jenže nestačilo.

„A co děláte v zadní uličce za mým obchodem, Logane Andersi?“ zeptala se.

Zklamaně si odfoukl a nadhodil si bednu v náručí. Byla asi dost

těžká, ale Jeanie nehodlala ohrozit svou bezpečnost jen proto, že tenhle chlápek v obnošené flanelové košili a s hustým plnovousem vypadá s tou bednou plnou zeleniny jako ztělesnění boha štědré podzimní úrody. Ještě chvíli spočívala pohledem na jeho tváři, aby ho později mohla identifikovat, jak si to zdůvodnila. Musí si pamatovat, že mimo vousů má dlouhý rovný nos a tváře zdravé barvy. Policista by se jí mohl zeptat třeba na to, jestli měl dlouhé tmavé řasy, a odpověď by zněla ano. Pro vyšetřování by mohlo být nanejvýš důležité také to, že i v ranním šeru viděla, že má přitažlivě modré oči.

„Je čtvrtek.“

Jeanie zamrkala. Co měl zmíněný den v týdnu společného s tím, že kvůli tomuhle chlapíkovi nemůže zamhouřit oko?

„Už od pondělí mě budíte, nemůžu kvůli vám spát,“ vyčetla mu.

Teď bylo na Loganovi, aby se zatvářil nechápavě. „Tenhle týden jsem tu teprve poprvé.“ Znovu si nadhodil přepravku a pod tou váhou mu zahrály svaly na předloktí. Musela být velmi těžká, ale přesto se nesnažil vejít dovnitř nebo tu bednu položit na zem.

„No, celý týden slýchám podivné zvuky, namlouvala jsem si, že to je určitě jen vítr, mýval nebo něco takového. Ale pak mě napadlo, že přesně tohle si asi lidé říkají těsně předtím, než se na ně vrhne vrah.“

Logan se pobaveně zasmál a vykulil oči. „Vrah?“

Jeanie zrudly tváře. Možná se nechala příliš unést fantazií. „Nebo něco...“ Nedořekla to. Nenapadlo ji, co víc tomu podivnému muži povědět, a zdálo se, že on je stejně bezradný. „Tak co tady vlastně pohledáváte?“ zeptala se.

„Víte, no, každý čtvrtek sem dodávám ovoce a zeleninu.“ Pokývl hlavou na bednu se zmíněnými potravinami.

Jeanie sebou trhla. Dodávka ovoce a zeleniny. Samozřejmě. Teta Dot jí den před odjezdem dala spoustu instrukcí, ale Jeanie si nic z toho nezapsala. Kavárna byla od té doby, co sem přišla, zavřená a ona si dosud nezačala lámat hlavu s tím, co je potřeba udělat. Naštěstí tu byl Norman, zdejší dlouholetý manažer, ten jí pomůže. Ujistil ji, že o víkendu už bude kavárna zase v provozu.

Logan si těžkou bednu, kterou stále držel v náručí, znovu nadhodil.

„Omlouvám se!“ Jeanie ustoupila a máchla paží směrem do kavárny. „Pojďte dál. Najdeme místo, kam ty... ehm... dýně uložíme. Jsou to dýně, že?“

Logan zaváhal ve dveřích a z Jeanie přešel pohledem na pátku, kterou stále držela připravenou přes rameno. „Aha! Promiňte, neprašťím vás přes hlavu. Slibuju.“

Usmála se na něj, aby ho uklidnila, ale nezdálo se, že by to zabralo. Stále otálel ve dveřích.

„Vážně se omlouvám, myslela jsem, že jste vrah. Neberte si to osobně. Tři noci jsem nespala, něco tady dole pořád rachotí. A k tomu mi dělá starosti ta kavárna, kterou jsem zdědila.“

Logan se na ni nepřestával upřeně dívat a v očích se mu nadále zračily rozpaky. To je situace. Nejspíš ho dost vyděsila. Jeanie už při nejedné příležitosti spousta lidí řekla, že má „přehnané reakce“. A dokonce to měla napsané i v jednom nebo dvou hodnoceních. Snažila se na sobě pracovat, bylo to součástí její nové osobnosti, nové Jeanie. Méně mluvit. Vytvářet méně domněnek. Nereagovat přehnaně.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Jeanie z kavárny je klidná, pohodová. Prostě jen přátelská majitelka kavárny v sousedství, připravená přivítat vás s úsměvem a naservírovat vám váš oblíbený nápoj. Nepřemýšlí o tom, kdo nebo co se ji v ten daný den pokouší zabít, ani se nezabývá nejnovějšími zprávami o tání arktických ledových čepic nebo myšlenkami na osmnáct věcí, které musí později během dne udělat.

Snažila se napodobit svobodomyšlnou povahu tety, přestože by byla radši, kdyby Dot byla o trochu menší pohodářka a nechala jí jasnější pokyny. Pokusila se vykouzlit milejší úsměv. Na její tváři působil divně. „Prosím, pojdte dál. Ta bedna musí být pořádně těžká.“

Logan nepatrně přikývl. „Obvykle ji nechávám tady.“

„Aha.“ Takže ho nevyděsil její monolog, právě narušila jeho obvyklý pracovní postup. Moc dobře chápala, jak to může člověka rozhodit. Když byla její oblíbená kavárna na rohu týden zavřená, sotva dokázala fungovat. A ne kvůli nedostatku kofeinu. Ve městě nebyla o kavárny nouze, ale žádná z nich se té její nevyrovnala. Celý ten týden měla špatnou náladu.

Tentokrát se usmála upřímně. „No, když už jste tady a já jsem vzhůru, co takhle šálek kávy?“

DRUHÁ KAPITOLA

Loganovi se nová majitelka *Kavárny s vůní perníčků* hned líbila o něco víc, když se mu nechystala srazit hlavu baseballovou pálkou. Ale neměl by se tu zdržovat dlouho. Měl spoustu práce, rozvézt objednávky a vyhýbat se při tom občanům městečka s dobře míněnými úmysly. Neměl čas tady vysedávat a před úsvitem s ní popíjet kávu, ale jak to tak vypadalo, už se z toho nevyvlékne. Aspoň by měl něco říct, protože Dotina neteř od té doby, co ho přiměla, aby šel dovnitř, nezavřela pusy.

Každý čtvrtek během posledních pěti let, od té doby, co převzal vedení farmy, nechával Dot čtyři bedny s ovocem a zeleninou vedle zadních dveří. Rád jezdil do města před východem slunce, aby měl práci hotovou dřív, než se otevrou obchody a na ulici se objeví lidé.

Logan nebyl typ člověka, který by s oblibou tlachal o ničem. Nesnášel spekulace o počasí. Nezajímaly ho drby o nejnovějším skandálu ve městě. A už vůbec nepotřeboval, aby do toho byl nějak zapletený. Takže čím rychleji rozvezl dodávky, tím dříve se mohl vrátit na farmu, kde měl svůj klid. Nebo aspoň takový

klid, jaký může mít na farmě s několika slepicemi, dvěma starými kozly, jednou zachráněnou alpakou a babičkou, která si moc ráda povídá. Dědeček byl naštěstí stejně nemluvný jako on. Babička toho naopak namluvila dost za oba. Skoro jako tahle Jeanie.

„Heleďte, co myslíte, že teta chtěla dělat s těmi... ehm, malými dýněmi?“ zeptala se a shlédla na bednu, kterou jí postavil k nohám. Stála za pultem s jednou rukou v bok a druhou si uhlazovala pramínky vlasů, které jí vypadly z rozčuchaného drdolu.

„Tykvemi,“ opravil ji Logan ze svého místa na druhé straně pultu.

„Jasně. Tykvemi. Myslela jsem si to.“ Jeanie se stále tvářila zmateně. „Ale... ty se nejedí, že ne?“

Málem se zasmál, ale nedal na sobě nic znát, protože byl stále příliš otrávený. „Ne, ty tykve se nejedí.“

Jeanie přelétla pohledem po dalších třech bednách, které přinesl dovnitř, místo toho, aby je nechal tam, kam patří, tedy u dveří. Tam, kde je obvykle nechával a chtěl to tak původně udělat i dnes. „Asi to ostatní ovoce a zeleninu objednala na smoothie, která přidala na jídelní lístek.“

Logan přikývl. Lidi v tomhle městě smoothie milovali. Ne že by si chtěl stěžovat. Díky smoothie potřebovala kavárna spoustu čerstvého ovoce a zeleniny z jeho farmy. Velká poptávka po smoothie byla pro jeho podnikání výhodná.

„Ty tykve jsou jen na dekoraci,“ vysvětlil jí, čímž je oba zachránil před dalšími dohady.

Jeanie se rozzářily oči, jako by vyřešil všechny problémy světa. Bylo na ní vidět, že ji jeho vysvětlení uspokojilo, a pocítil hrdost, ale tomu pocitu nevěnoval pozornost. Už to bylo hodně dlouho, co se mu podařilo vyřešit něčí problémy.

„No jasně! Jak to, že mě to hned nenapadlo? To je kvůli tomu, že jsem se pořádně nevyspala!“

Opřela se lokty o pult a složila bradu do dlaní. Měla na sobě starý svetr, který jí byl velký, rukávy měl tak dlouhé, až jí zakrývaly ruce, a pod ním obnošené tričko a kalhoty od pyžama. Logan si byl dost jistý, že na těch kalhotách jsou odshora dolů samí ježci, ale ze všech sil se pokoušel dělat, že je nevidí.

Vůbec se hodně snažil nevšímat si na Jeanie spousty dalších věcí. Třeba výrazného tmavého obočí a jak byla neustále v pohybu – jak mu rychlými efektivními pohyby uvařila kávu. Dala by se na ní dobře studovat rozporuplná povaha. V jednu chvíli se usmívala, ale hned se zase mračila, v očích se jí jasně zračila každá emoce. Měla tmavě hnědé oči, skoro černé, přesně jako káva, kterou si objednal.

Jeanie si přejela rukou po tváři, čímž ho vyrušila z myšlenek. Jak dlouho na ni zíral? Zívla a protáhla si ruce nad hlavou. Při tom pohybu se jí zvedl svetr a pak tričko, které odhalilo kousek holé kůže bříška. Logan odvrátil pohled. Na tohle rozhodně nehodlá koukat.

Když se odvážil se na ni znovu podívat, už se zase opírala lokty o pult. Pod očima měla tmavé kruhy a černé vlasy měla na temeni hlavy rozčuchané jako ptačí hnízdo. Její zhroucený postoj a tak trochu poráženecké držení těla ho určitým způsobem dojaly. Což mu nebylo příjemné. Na takové pocity teď neměl čas.

Otevřel ústa, aby jí řekl, že musí vyrazit rozvážet dál objednávky, ale ona už zase mluvila.

„Je to hodně zvláštní. Pořád ty zvuky slyším. Každou noc. Myslíte, že tady straší?“

Logan si zrovna srkl kávy a málem se zakuckal. „Straší?“

„Jo.“ Napřímila se a oči se jí nad novou teorií rozzářily. „Přesně tak. Duchům, kteří tu žijí, se třeba nelíbí nová majitelka.“

„Jakým duchům?“ Na takovou šílenost bylo příliš brzo ráno.

„Duchům, přízrakům, ať je to cokoliv.“ Jeanie mávla rukou na znamení, že na tom, jak to strašidlo nazve, nezáleží. „Něco je z mé přítomnosti rozčílené.“

„Já si opravdu nemyslím...“

„Žádné jiné logické vysvětlení neexistuje.“ Založila ruce na hrudi. Případ byl uzavřen. „Prostě tu straší.“

„Že neexistuje žádné jiné logické vysvětlení?“ Logan odložil s bouchnutím hrnek na pult. Tohle na něj bylo příliš. „Mývalové, staré trubky, průvan v oknech, vaše vlastní fantazie.“ Vypočítával jí ty možnosti na prstech. Při posledním slovu Jeanie přimhouřila oči, ale on pokračoval dál. „Taky to mohou být místní pubertáci, kteří se tu po nocích courají. Existuje nekonečné množství vysvětlení, která dávají větší smysl než duchové. A teď už opravdu musím jít...“

„Co tím myslíte, že tu pubertáci courají po nocích?“

Logan si povzdechl a musel se hodně přemáhat, aby si nezačal rvát vlasy. „Já nevím. Prostě se třeba v zadní uličce poflakovali nějakí kluci.“

Jeanie pomalu přikývla a vzala tuto novou možnost v úvahu.

Logan posunul svůj hrnek přes pult a užuž chtěl poděkovat a rozloučit se.

Ale Jeanie byla rychlejší. „Tak co s tím uděláme? Opravdu se potřebuju vyspat.“

„My?“ Ustoupil od pultu. Možná by se měl otočit a okamžitě